

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1784 van 18 september 2007
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER, WND. KAMERVOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 15 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS en van attaché C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Betreffende de ontvankelijkheid.

1.1. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift tot nietigverklaring geen feitelijke uiteenzetting zou bevatten.

1.2. De uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift tot nietigverklaring is slechts voorgeschreven met het oog op het situeren van de zaak en voor een goed begrip van de aangevoerde middelen, dit om enerzijds tegemoet te komen aan de rechten van de verdediging en anderzijds de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe te laten zijn wettigheidscontrole naar behoren uit te oefenen. Daarover bestaat te dezen geen enkele onduidelijkheid. Een afzonderlijke feitelijke uiteenzetting in een afzonderlijk hoofdstuk is echter niet vereist. De exceptie wordt verworpen.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 25 juni 2007 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 10 maart 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2005. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing ‘onontvankelijk’ nam voor de betrokkene maar op 7 februari 2006 uiteindelijk een beslissing tot ‘niet-erkenning’ voor de betrokkene nam. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 25 januari 2007 de betrokkene de vluchtenlingenstatus weigerde en ook de subsidiaire bescherming weigerde. Overwegende dat de betrokkenen op 15 mei 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen vanwege de dienst Vreemdelingenzaken op 29 mei 2007. Overwegende dat de betrokkene op 14 juni 2007 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog contact heeft met zijn broer en moeder en dezen vertellen dat ze problemen hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron, dat ze geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de documenten die de betrokkene naar voren brengt allemaal betrekking hebben op familieleden en niet op hem persoonlijk. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste en een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 52 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève, artikel 10, en artikel 1 d) van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, de artikelen 21 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2, 3, en 4 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het E.V.R.M., de artikelen 10, 11, en 149 van de Grondwet, de rechten van verdediging, en “het principe van een goede administratie met hoorrecht en confrontatieplicht”.

Verzoeker betoogt dat “zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegronnd zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij”, “Met belangrijke gegevens werd echter geen rekening gehouden tijdens het beraad”, “Door dit aspect niet te belichten maakt de Vaste Beroepscommissie een denkfout”, en “Verzoekende partij verschaftte nieuwe recente informatie over de problemen die hij en zijn familie ondervinden in hun land van oorsprong. De gemachtigde van de Minister houdt geen rekening met deze elementen daar deze niet afkomstig zouden zijn van een objectieve bron. Deze informatie is desalniettemin objectief verifieerbaar”, en “De gemachtigde van de Minister dient de waarheidsgetrouwheid van de verzoeker te evalueren, en evaluatie te maken van alle

stavingsstukken die werden overgemaakt (met daarbij aan verzoekers het voordeel van de twijfel te gunnen)".

3.2. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt.

Hieruit kan worden afgeleid dat nieuwe gegevens:

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, wat wil zeggen dat ze niet reeds het voorwerp hebben kunnen uitmaken van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal.

Het behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn globaliteit, af te wijzen. De dienst

Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

De beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 25 januari 2007 waarbij zij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert heeft kracht van gewijsde. De annulatierechter is niet bevoegd om de grond van de zaak te beoordelen. Verzoeker kan dit onderdeel niet dienstig aanvoeren.

Ofschoon verzoeker zijn middel onder meer steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbehandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent maar betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover verzoeker naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, kan hij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Hij kent immers de motieven van de beslissing en uit er, zoals hierna blijkt, kritiek op. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker betwist niet dat wat betreft de door hem aangehaalde elementen, die hij als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kwalificeert, "deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron", en "dat ze geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk", zoals de bestreden beslissing stelt. De motieven van de bestreden beslissing blijven derhalve staan. De minister van Binnenlandse Zaken heeft op niet kennelijk onredelijke wijze kunnen besluiten tot de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker omwille van het ontbreken van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker komt in casu niet verder dan louter op te merken dat de gegevens die hij aanbrengt nieuw zijn, zonder ze te toetsen aan de definitie van nieuwe gegevens zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist tot de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker op grond van de afwezigheid van nieuwe gegevens zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt een schending aan van de artikel 1 van het Verdrag van Genève. Dit verdrag heeft geen directe werking, en bijgevolg kan verzoeker de schending ervan niet dienstig aanvoeren.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 10, en artikel 1 d) van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Hij stelt dat "... Deze richtlijn inmiddels (is) omgezet in Belgisch recht". Derhalve kan hij de schending van de richtlijn niet dienstig opwerpen. Hij laat na de schending van de bepaling die deze richtlijn omzet in de Belgische rechtsorde op te werpen.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 21 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het E.V.R.M., de artikelen 10, 11, en

149 van de Grondwet, de rechten van verdediging, en “het principe van een goede administratie met hoorrecht en confrontatieplicht” schendt. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.